

Vader onbekend

Een zoektocht van vijftig jaar

Peter van Breemen

Eerste druk, oktober 2020

Omslagfoto: Kelly Ann Tan ©Unsplash

Auteursfoto: ©Govert de Roos

Copyright: ©Peter van Breemen

Opmaak binnenwerk en omslagontwerp: Zicht Ontwerp
Iskander Uitgevers

ISBN: 978 90 830566 09

NUR: 420

Alle rechten voorbehouden/All rights reserved

Niets in deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook en/of door welk ander medium dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Deze uitgave is met de grootst mogelijke zorgvuldigheid samengesteld. De namen van hen die in beeld zijn geweest bij het programma DNA Onbekend, en derhalve reeds uit de anonimiteit zijn getreden, worden in deze uitgave opgevoerd onder hun eigen naam. Sommigen traden uit de anonimiteit via Social Media of bijdragen aan publicaties via welk medium dan ook. Zij dragen ook hier hun eigen naam. Anderen zijn op uitdrukkelijk verzoek om wille van privacy voorzien van een pseudoniem. Noch de maker, noch de uitgever stelt zich echter aansprakelijk voor eventuele schade als gevolg van eventuele onjuistheden en/of onvolledigheden in deze uitgave.

Voor mijn kinderen
Mitchel, Kylian, Bailey, Chayenne, Jayden.

‘Door vol te houden bereikte de slak de ark.’
Charles Haddon Spurgeon

Inhoud

Deel 1

Het is wat het is	
Caroline Tensen	8
Proloog	11
1 Tevergeefs, ze zien me niet	14
2 Wat is een vader eigenlijk?	17
3 De ansichtkaart van oom Frans	20
4 Zuinig zijn op mijn broek	23
5 We mogen wel eens de ramen lappen	27
6 De Sint vergeet niemand	31
7 Het klopt niet. Of toch wel?	35
8 Caroline Tensen voor de deur	37
9 Sjoerd, Sjoerd, spekzwoerd	41
10 Simon Petrus!	44
11 Het kleine rubberen kapje	46
12 Frisdrank en blikken bami	49
13 Bewusteloos door klap met hak	51
14 Oom Roel en Sjors	53
15 Alleen naar de ouderavond	57
16 Mijn lievelingskleinzoon	63
17 Leren En Anders Opdonderen	66
18 Kaarten en geld verdienen	69
19 Met plakbaard op het paard	74
20 Er is op me geschoten	78
21 Behoefte aan een normaal antwoord	82

22 Hij ziet eruit als een zakenman	84
23 Jammer dat je net te laat bent	86
24 Even een lijntje met God	88
25 Zie je wel, hij is je vader	91
26 Alleen maar puzzels	95
27 De zoon van de broer van Frans	97
28 Natuurlijk wil hij meewerken	99
29 Wachten op de uitslag	100
30 Hij moet het zijn. Toch?	102
31 Zie veel van mezelf terug	105
32 Abortus laten plegen	107
33 Mijn hele wereld stort in	110
34 Dubbel zeker	115
35 Dertig jaar tegen mij gelogen	116
36 Op zoek naar echte liefde	119
37 Jij had er nooit moeten zijn	121
38 Mijn opa is je vader	127
39 De kleinzoon van opa Jan	132
40 Dan moet ze het wel toegeven	137
41 Lachen en geinen tijdens een poetsbeurt	139
42 Heilig van overtuigd dat het raak is	141
43 Vader leert dochter banden plakken	143
44 Op zoek naar verklaringen	144
45 De champagne blijft dicht	147
46 Smeltkroes van culturen	150
47 Aangenaam Sandra! Nooit van gehoord	152
48 Mijn mooiste cadeau ooit	160
49 Brief aan mijn vader	161

Deel 2

Op zoek naar je voorouders: hoe doe je dat?	166
---	-----

Het is wat het is

Caroline Tensen

Dat ik Peter van Breemen twee keer moest vertellen dat er geen DNA-match was met zijn vermeende vader, vond ik extreem verdrietig. Ik zag hoe graag hij zijn vader wilde vinden. In die tien jaar dat ik het programma DNA Onbekend presenteerde, heb ik geleerd hoe verschrikkelijk belangrijk het antwoord op die vraag is voor veel mensen. Ik heb er enorm veel mensenkennis door opgedaan. En er zat een goede begeleiding op: psychologen die gespecialiseerd waren in alles wat met verwantschap te maken had. Die konden mij weer begeleiden en uitleggen waarom mensen reageerden zoals ze soms deden. Dat heeft me veel geleerd. Want iedere keer dat ik een envelop openmaakte, had ik geen idee van de uitslag. Dus ook bij Peter niet, beide keren. Maar hoe je het iemand ook gunt, het is wat het is.

Ik vond Peter een ontzettend lieve man. En ik ben oprecht blij dat hij is doorgestaan met zijn zoektocht. Soms kunnen mensen een nieuwe teleurstelling niet aan en stoppen ze met zoeken om zichzelf te beschermen tegen nog meer verdriet. Maar dat Peter doorging en op zo'n verrassende manier heeft ontdekt wie zijn vader is, dat is ongelooflijk.

Het is ook heel bijzonder én ontzettend blij makend dat zijn nieuwe familie hem omarmt. Je moet je voorstellen dat je door deze ontdekking achteraf een andere kijk krijgt op je vader. Hij is ineens niet zo onkreukbaar en perfect als je dacht. En zelfs als hij er al jaren niet meer is, kan dat gevoel voor sommige mensen moeilijk zijn. Het kan ze verwarren en zelfs verdrietig of boos maken. Bovendien kun je er in dit geval niet meer met je vader over praten. Je vader heeft dus nooit meer de gelegenheid om je iets uit te leggen en daar moet jij wel mee verder. Ik ben heel blij dat de halfzussen en halfbroer van Peter hem in hun midden hebben opgenomen. Dat moeten wel bijzondere mensen zijn.

Het programma DNA Onbekend was een beetje mijn kindje. Ik vind het ontzettend jammer dat ik het na mijn overstap naar RTL4 niet meer mag maken. Maar ik ben blij met een opvolger als Dionne Stax. Zij zal het vast net zo gaan koesteren als ik.

Want het is natuurlijk heel bijzonder dat je graaft in een verleden waarvan mensen heel lang hebben gedacht: Nou ja, dat komt toch nooit uit. Dus we zwijgen erover en doen net alsof het niet is gebeurd. En dan is er ineens dat DNA. De ontwikkeling van de mogelijkheden die je hebt met DNA-onderzoek, gaat zo snel. Oplossingen van raadsels komen ineens binnen ieders bereik.

Ik heb waanzinnige verhalen meegemaakt. Ze staan in mijn geheugen gegrift. Peter van Breemen was er een van. Op het moment dat ik voor de tweede keer die envelop opende, realiseerde ik me terdege hoe belangrijk het voor hem was. Het werd steeds belangrijker en ik zag hoe kwetsbaar het hem maakte.

Dankzij DNA is er nu een eind gekomen aan zijn wanhopige zoeken. En in het verhaal lees ik hoe bevrijdend dat voor hem is. Hoe blij het hem maakt. En vooral zo sterk. Het maakt me blij en dankbaar dat mijn programma destijds de aanleiding is geweest tot dit resultaat. Vader eindelijk bekend.

Proloog

Het lijkt een eeuwigheid te duren. Met zweet in mijn handen kijk ik strak naar Caroline, die de brief leest. Ik hoop aan haar gezicht te kunnen zien wat erin staat; voel het bloed naar mijn hoofd stijgen. Het is warm, echt hartstikke warm in de kamer. Zij geeft geen krimp. Rechts van mij op de bank zit mijn vrouw Anoeska, links mijn broer Hans. Ik houd met mijn linkerhand mijn linker knie stevig en krampachtig vast. Ik moet wel, anders begint mijn been een eigen leven te leiden. Ik voel mijn knie trillen. Mijn god, wat ben ik zenuwachtig. Mijn rechterhand klem ik om de hand van Anoeska. We zijn middenin de opnames van het tv-programma DNA Onbekend.

Tegenover ons zit Caroline Tensen die net de envelop heeft geopend met de brief met de uitslag van de DNA-test. Vooraf hebben ze me verteld dat ze ons kort interviewt. Daarna gaat de envelop open. Zij leest de brief eerst zelf. Ze blijft lezen totdat ze een seintje krijgt van de regisseur om vervolgens de brief en dus het resultaat van de test aan ons voor te lezen. Achter haar staat een camera die op mij is gericht.

Van de zenuwen wil ik gaan lachen, maar iets in mij zegt me dat het niet gepast is in deze situatie. Er gaat van alles door mijn hoofd: wat nou als het antwoord negatief is? Dat oom

Frans mijn vader helemaal niet is? Dan heeft mijn moeder al die tijd tegen mij gelogen. Nee, dat kan niet. Uit alles blijkt dat Frans mijn vader moet zijn. Wat gek, toch is er een klein stemmetje dat zegt dat het ook weleens niet zou kunnen kloppen.

Gisteren sprak ik mijn oudste dochter nog en die vroeg me: ‘Wat nou als Frans niet je vader is en de DNA-test negatief is?’ Ik heb haar lachend gezegd dat die kans heel klein zal zijn, maar als het zo is, weet ik in ieder geval zeker dat hij het niet is. Ik heb daar een beetje laconiek over gedaan. Ik dacht meer van: ‘Oké, even dit opnemen, samen iets drinken, afscheid nemen en klaar.’

Wat duurt het wachten lang. Gruwelijk lang. De seconden tikken weg, maar het schiet niet op. Ik kijk opzij en langdurig naar Anoeska om steun bij haar te zoeken. Zij maakt een beweging met haar wenkbrauwen: zo van ‘Kom op’. Iedereen in de kamer wacht af. De spanning is groot, ik voel het, niet alleen bij mijzelf. Rechts is de regisseur en achter hem staan mijn oudste zoons, Mitchel en Kylian. We zijn allemaal doodstil. Ik voel mijn hart sneller kloppen. Het zweet staat op mijn voorhoofd. Komt dit toch door de warmte van de lampen, of van de stress? Als mijn kop maar niet gaat glimmen van het zweet, ze kunnen de opname nu niet stoppen om te poederen. Ik hoor dat ik sneller ga ademen. Rustig, rustig aan. Ik bijt een beetje op mijn onderlip.

De regisseur geeft met zijn hand een teken.

Caroline begint de brief voor te lezen: langzaam en duidelijk.

‘Peter. De test tussen jou en de neef van Ome Frans heeft geen verwantschap aangetoond... Frans is niet jouw vader.’

Ik hoor in de verte Caroline praten. Ik hoor alleen ‘geen verwantschap’.

Mijn wereld stort in. Ik heb al die tijd gedacht dat ik wist wie mijn vader moest zijn. Eigenlijk hoopte ik dat. Ik kan mijn tranen niet bedwingen. Hoor ik het goed? Ik heb het gevoel alsof de aarde een luikje opendoet en ik erin val.

Anoeska pakt mij liefdevol vast en omhelst mij. Alle camera's om me heen interesseren mij niet meer. Het is voorbij. Ik hoor de mensen om me heen snikken. Mitchel wil naar me toe om me te troosten. De regisseur houdt hem tegen. Dan geeft hij het teken dat de opname is gestopt.

Wat is er gebeurd? Is dit het antwoord wat ik had verwacht? Is dit alsnog een nieuw begin van een lange zoektocht naar mijn vader?

Ik kan alleen maar huilen. Iedereen komt naar mij toe; wil me omhelzen en steunen. Ik begrijp het niet. De geluidsman haalt de zender van me af.

Eigenlijk wil ik maar een ding: weg van hier. Verdwijnen, nooit meer iemand zien. Weg, weg, weg.

1

Tevergeefs, ze zien me niet

Ze lopen naar de auto. Ik ben op een stoel geklommen en vanuit het zijraam in de huiskamer kijk ik ze na. Ze gaan naar een blauwe Opel Ascona. Een man van middelbare leeftijd stapt uit en begroet zijn jongste zoon en dochter uitbundig. Ze omhelzen elkaar. Hij pakt hun tas aan en laat de twee instappen. Dan stapt hij ook in en rijdt rustig weg. Ik zwaai nog.
Tevergeefs, ze zien me niet.

‘Zwaai nou nog maar een keer’, zegt mijn moeder dwingend. Afscheid nemen van mij doen ze niet; voor hun is het leuk, voor mij is het altijd moeilijk. Iedere keer als ik ze zie instappen, een paar maal per maand, heb ik een brok in mijn keel en kan ik wel huilen. Waarom weet ik niet. Omdat ik steeds alleen word gelaten? Omdat zij wel een vader hebben en ik niet? Omdat...?

Hun vader haalt ze op. Mijn moeder en hij zijn negen jaar eerder gescheiden. Mijn broer en zus brengen de zondag met hem door, bij hem thuis in een andere stad. Hij woont daar met zijn nieuwe vrouw. Ik ben een jaar of zeven en begrijp er niets van. Ik weet wel dat ze terugkomen. Elke zondagavond weer.

Is die man een echte vader? Bij mij is er nooit een

vaderfiguur geweest; ik weet niet eens wie mijn vader is. Maar ik wil dit ook. Ik wil ook mee met de auto en dingen beleven, omhelst worden en geknuffeld, lachen en iets leuks gaan doen.

Ons gezin bestaat uit mijn moeder, drie broers, een zus en ik. De oudste broer woont al jaren op zichzelf, elders in de stad. De op een na oudste broer woont nog wel bij ons, maar is heel weinig thuis en als hij thuis is, zie je hem niet. Hij zit dan de hele dag in zijn kamer. Die kamer is voor mij absoluut verboden terrein. Ik mag daar niet komen van hem en van mijn moeder. Ik durf er niet eens te kijken. Ik heb wel een keertje stiekem naar binnen gegluurd, toen de deur open stond. In een flits zag ik dat het vol stond met planten en dat het naar sigarettenrook stonk. Mijn twee oudste broers gaan niet meer mee naar hun vader. Misschien gaan ze wel op eigen gelegenheid naar hem toe.

Op de ochtend dat mijn broer en zus worden opgehaald, is er altijd veel stress in huis. Moeder strijkt hun kleren, kamt hun haren en ze moeten hun tanden extra goed poetsen. Van mijn moeder moet ik altijd kijken hoe ze weggaan. Ik vraag haar dan dikwijls waarom ik niet mee mag. Steevast krijg ik als antwoord dat ik mij er niet mee moet bemoeien en dat ik mijn mond moet houden. Ik moet niet zo zeuren. Echte antwoorden krijg ik niet, op geen enkele vraag daarover.

Als ze weg zijn, heeft er niemand tijd voor mij en ga ik maar alleen spelen. Soms loop ik dan de hele dag in mijn pyjama die mij veel te klein is. Ik pak dan weer wat speelgoed en weet mezelf op een of andere manier altijd wel te vermaken. Mijn moeder is altijd druk met van alles.

Allemaal grote mensen dingen.

Ik ben geboren in januari 1970; een geboortekaartje is er niet. Of het ooit is gemaakt, weet ik niet eens. Maar ik heb er nog nooit een gezien, of iemand erover gehoord. Voor mij is het normaal dat er geen vader over de vloer is. Op mijn geboorteakte staat dan ook 'Vader Onbekend'. Ik ga ervan uit dat dit in veel gezinnen zo is en dat ik hierin niet uniek ben. Dit is mijn wereld en mijn wereld houdt op bij de voordeur.

Elke keer als ze die zondagavonden thuiskomen, weet ik dat het ergste moment van de dag nog moet komen: namelijk dat ze gaan vertellen wat ze allemaal hebben meegemaakt. Hoe gezellig het wel niet was.

Vooraf rond 5 december is het verschrikkelijk. Zij komen dan terug met allerlei cadeautjes die ze van de Sint hebben gehad en ze laten ze met veel enthousiasme zien.

Ik sta er altijd maar een beetje bij. Ik begrijp niet waarom de Goedheiligman geen cadeaus voor mij heeft meegebracht uit Spanje. Mijn moeder zegt weer dat ik niet zo moet zeuren en ik krijg te horen dat ik dan zeker wel stout ben geweest. Ik snap er niets van. Diep van binnen moet ik iedere keer huilen van verdriet en onbegrepen teleurstelling. Ik ga maar weer spelen met mijn Matchbox-autootjes, die bijna uit elkaar vallen van ouderdom.

Toch heb ik het idee dat ik me zo langzamerhand steeds meer kan afsluiten voor wat er gebeurt en voor het ellendige gevoel dat ik er niet bij hoor. Zo jong als ik ben. Dit is bijna gewoon geworden: de momenten dat je voelt dat je niets waard bent en dat dit nooit gaat veranderen.

2

Wat is een vader eigenlijk?

Wat is een vader eigenlijk?

Voor mij is dat iemand die samen met een moeder voor de kinderen zorgt. Een vader is iemand waar de kinderen tegenop kunnen kijken en die voor hen een voorbeeld is.

Iemand die klaarstaat voor de moeilijke vragen van kinderen en alles weet op te lossen. Hoe moeilijk dan ook. Een vader speelt regelmatig met de kinderen mee en is er altijd, al zie je hem niet direct.

Vooral het stukje voorbeeld is voor mij heel bijzonder. Ik heb dat voorbeeld nooit gehad en heb altijd zelf moeten ontdekken wat goed of fout is.

Een echte papa hebben... Ik zie het om me heen bij mijn vriendjes op school. Het is voor mij altijd een beetje eng om bij zo'n man in de buurt te komen. Is hij dan zo speciaal? Wat doet hij voor ze? Samen spelen? Voetballen? Is het daarom dat ik niet kan voetballen of überhaupt geen interesse in voetballen heb?

Ik zie hoe pappa's klasgenootjes naar school brengen. Knuffelen, nog even stoeien met hun kind, afscheid nemen met een kus. In die tijd, de jaren 70, is dat al uniek, omdat

de meeste vaders werken voor het gezin en de moeder thuis blijft voor de kinderen.

Als er een vader op school komt, is dat voor mij helemaal speciaal. Ik kijk toe als kinderen trots hun werkjes laten zien en van hun pappa een knuffel krijgen. Dat doet veel met me: het is een mengeling van jaloezie, teleurstelling, boosheid, verdriet, eenzaamheid. Het is een raar gevoel dat ik niet echt kan plaatsen. Waarom niet? Is het werkelijk een gemis of weet ik gewoon niet beter?

Ik voel altijd wel een bepaalde jaloezie. Zeker ook als ik zie dat mijn broer en zus worden opgehaald door hun vader. En als ze over hem praten.

Mijn moeder heeft daar een hekel aan: aan dat praten over hun vader, want in haar ogen deugt hij totaal niet. Ze heeft geen goed woord over voor hem en voor zijn huidige vrouw. Terwijl hij in mijn ogen heel normaal is. Ik heb mijn moeder weleens horen zeggen dat hij niet te vertrouwen is. Zijn vaders dan niet te vertrouwen? Uiteindelijk is hij er wel voor mijn broer en zus. Mijn moeder loopt kwaad en scheldend weg als ik vragen stel over hem.

Als ik wat ouder ben, merk ik dat ik toch iemand mis in het gezin. Er zijn altijd dingen die je wilt bespreken met je vader. Of momenten dat je wilt dat je vader trots is op je. Dat er überhaupt iemand trots is op je. Dat gevoel heb ik nooit gehad. Nooit.

Soms komt op zondag mijn oudste broer Hans met zijn vrouw op visite. Dan zie ik wel dat hij meer autoriteit heeft in huis dan een broer normaal moet hebben. Hij regelt alles.

Ik kijk altijd op tegen Hans. Zie ik in hem een vader? Hij is 15 jaar ouder dan ik. Aan hem heb ik nooit dingen

durven vragen die je aan een vader vraagt, of gewoon durven zeggen: 'Hoe doe jij dat dan?' Ik heb nooit bij hem naar een complimentje durven vissen, als ik wist dat ik goed op weg was. En toch had ik dat nodig. Iedereen heeft op zijn tijd een complimentje of aandacht nodig. Ik vergelijk mezelf wel eens met een plantje: je moet het water en liefde geven en er soms ook even tegen praten. Dat laatste vind ik overigens wel een beetje raar, maar het blijkt te werken. Ik verlang niet veel. Echt niet. Maar ik voel me af en toe minder dan een plant.